

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 505. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555348656.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

For Ingemann selv stod de historiske romaner ikke som et afsluttet hele; de indgik i en cyklus af nationalhistoriske skildringer af middelalderen, som omfatter de fire romaner *Valdemar Seier* (1826), *Erik Menveds Barndom* (1828), *Kong Erik og de Fredløse* (1833) og *Prinds Otto af Danmark og hans Samtid* (1835), omrammet af to episke digte, *Waldemar den Store og hans Mænd* (1824) og *Dronning Margrethe* (1836). Denne cyklus beskriver 250 år af Danmarkshistorien, begyndende med skildringen af et borgerkrigshærgede Danmark omkring 1150 og sluttende med et lykkeligt forenet Norden i 1398. Mellem disse to yderpunkter er der - både i historien og i Ingemanns værk - talrige op- og nedture, som for Ingemann afspejler den danske folkeånd fremtræden til forskellige tider. For til trods for de kongelige titler er den egentlige hovedperson i hele skildringen folkeånden - den romantiske betegnelse for det, der er særegent for netop det danske folk, og som er forudsætningen for folkets beståen. Denne folkeånd kan ikke erkendes i sig selv, men kun, som den viser sig i historien; derfor bliver historievidenskaben for Ingemann og romantikerne i det hele taget den fornemste vej til både den enkeltes og hele folkets dannelse og opdragelse. At Ingemann vælger at skildre netop middelalderen, er ikke tilfældigt, for det er i egentlig forstand den »romantiske« tid, hvilket allerede Steffens havde kaldt den (i sin ottende forelæsning i *Indledning til filosofiske Forelæsninger*, 1803). Det var 506 middelalderens ridderpoesi på folkesprogene (i modsætning til den latinske litteratur), der var selve inspirationskilden for den tyske romantik, og med den var Ingemann fortrolig; men i den danske litteratur var middelalderen et ret uopdyrket felt. Oehlenschläger og Grundtvig havde mest beskæftiget sig med den hedenske oldtid, hvilket Ingemann selv nævner i den fremstilling af principperne for de historiske romaner, han giver i sin fortale til *Prinds Otto*, som optrykkes nedenfor s. 530-534. En hjemlig inspiration til arbejdet med middelalderen har Ingemann dog fået, nemlig i Grundtvigs Saxo-oversættelse (hvis første bind Grundtvig i 1819 havde overrakt ham med en opfordring til at besyngte Danmarks middelalder). Endelig må man som baggrund for den nationalhistoriske cyklus nævne Ingemanns bosættelse i Sorø fra 1822 »midt iblandt store Minder fra vor romantiske Tid, paa Klostergrunden ved den skovkrandste Sø«, som han udtrykker det i sit *Tilbageblik paa mit Liv og min Forfattervirksomhed fra 1811-1837*(1863, s. 44).